

TİK TİK! MERHABA KOMŞUM!

Fatime SAĞLAM

Ayşe, yeni evlerinin penceresinden dışarı baktı. Yan yana sıralanmış evler vardı. Birinin kapısı mavi, birinin kapısı yeşildi. Kendi kapılarıysa sapsarıydı. Ayşe, oyuncak tavşanını kucağına aldı. “Bizim evimiz hangisi, artık biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama burada kiminle oynayacağım?” Tavşanın uzun kulağı yana düştü. Sanki o da bilmiyordu.

Tam o sırada kapı çalındı.

Tık tık!

Ayşe, annesiyle birlikte kapıya gitti.

Mavi kapılı evde oturan Ahmet,
babasının yanında duruyordu.

Elinde küçük bir resim vardı.

“Merhaba! Ben Ahmet. Size hoş
geldiniz demeye geldik.”

Resimde mavi bir evle sarı bir ev
yan yanaydı.

Ayşe gülümsedi.

“Bu bizim evimiz!”

“Bu da bizimki,” dedi Ahmet.

“Biz komşuyuz!”

Ayşe, annesine baktı.

“Ahmet’le bahçede oynayabilir miyiz?”

Annesi başını salladı. Büyükler bahçedeki masaya otururken Ayşe, kapının yanındaki boş taşınma kutusunu gösterdi.

“Bundan bir tren yapalım mı?”

Ahmet’in gözleri parladı.

“Yapalım! Tavşanın da yolcu olsun!”

Kutuyu yere koydular.

Tavşanı içine oturttular.

Tren kalkmaya hazırdı!

Ayşe kutuyu taş yolun üzerinde itmeye başladı.
Takır tukur! Takır tukur!
Ahmet de makinist oldu.
“Çuf çuf! Sarı Ev Durağı’na gidiyoruz!”
Birlikte gülüyor, tren sesi çıkarıyorlardı.

Derken yeşil kapılı evin penceresi açıldı.
Elif Teyze görüldü.
“Çocuklar, biraz daha sessiz oynayabilir
misiniz? Bebeğim yeni uyudu.”

Ayşe kutuyu hemen durdurdu.
Ahmet de sustu.
“Tamam, Elif Teyze,” dediler.

Pencere kapanınca Ayşe tavşanını
kutudan çıkardı. Az önce çok sevindiği
bahçe, birden bomboş gelmişti.
“Trenimiz çok ses çıkarıyor,” dedi.
“Galiba oyunumuz bitti.”

Ahmet kutunun yanına çömeldi.
“Belki de bitmemiştir...”

Ahmet kutuyu inceledi.
“Tren olmazsa başka ne olabilir?”

Ayşe, kutunun açık tarafına baktı.
Tavşanını içine koydu, sonra dışarı çıkardı.
Bir daha koydu.

“Bir ev!” dedi heyecanla.
“Tavşanımın evi olabilir!”
Ahmet gülümsedi.

“O zaman bir komşusu
da olsun!”
Ama ortada başka
bir oyuncak yoktu.

Ayşe'nin annesi masadaki kâğıtları gösterdi.
“Yeni bir komşu çizebilirsiniz.”
Ahmet kocaman kulaklı bir kedi çizdi.
Ayşe de kediye kırmızı bir yelek boyadı.
Annesi resmi kesmelerine
yardım etti.

Kutuyu birlikte süslediler.
Pencere, çiçek ve bir kapı çizdiler.
Ayşe kapının üstüne sarı bir
güneş yaptı.
“Tavşanımın evi hazır!”

Ahmet, kâğıt kediyi kutuya yaklaştırdı. Parmağıyla hafifçe vurdu.
Tık tık!
Ayşe, tavşanını kapıya getirdi.
“Kim o?”
“Ben yeni komşun Kedi. Seninle oynayabilir miyim?”
“Hoş geldin komşum!”

Ayşe birden durdu.
Ahmet'in getirdiği
resme baktı.
“Sen de bugün bizim
kapımıza böyle geldin!”
İkisi de gülümsedi.

Bir süre sonra Elif Teyze, bebeğini kucağına alıp bahçeye çıktı.

“Oyununuz ne güzel olmuş,” dedi. “Sessiz oynadığınız için teşekkür ederim. Bebeğim rahatça uyudu.”

Ayşe kutuyu gösterdi.

“Trenimiz ev oldu!”

Ahmet de kâğıt kediye salladı.

“İçine bir komşu bile taşındı!”

Elif Teyze eğilip küçük eve baktı.
“Bize de gösterebilir misiniz?”

Akşam olunca Ahmet, babasıyla evine döndü.
Ayşe kapının önünden el salladı.
“Yarın yine oynayalım mı?”
“Oynayalım!” dedi Ahmet. “Bu kez kedime de
bir ev yaparız. Yan yana koyarız!”

Ayşe içeri girip pencereye koştu.
Mavi kapı kapanmadan Ahmet
bir kez daha el salladı.
Ayşe, oyuncak tavşanını kucağına aldı.
“Artık burada kiminle oynayacağımı
biliyorum,” dedi.
“Komşum Ahmet’le!”

TİK TİK! MERHABA KOMŞUM!

Ayşe yeni evine taşındı ama henüz bir oyun arkadaşı yok.
Derken kapı çalındı: Tık tık!
Komşusu Ahmet'le başlayan oyunları, küçük bir sorunla durdu.
Acaba birlikte yeni bir oyun bulabilecekler mi?

Fatime SAĞLAM

ANNENİN OKULU

www.anneninokulu.com

© 2026 Annenin Okulu. Tüm hakları saklıdır.

Bu eserde yer alan metin, görsel, tasarım, fotoğraf ve diğer içeriklerin; bireysel kullanım dışında, yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen kopyalanması, çoğaltılması, kullanılması, yayımlanması ve dağıtılması yasaktır.